

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 2 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XVIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Magda Inerowicz

Protokolant: protokolant sądowy Emilia Staszekiewicz

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2017 r.,

na rozprawie

sprawy z powództwa: **S. K.im. Z. C. z siedzibą w L.**

przeciwko: **A. D. i M. D.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych A. D. i M. D. solidarnie na rzecz powódki S. K. im. Z. C. z siedzibą w L. kwotę 142.666,24 zł (słownie: sto czterdzieści dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt sześć złotych i dwadzieścia cztery grosze) wraz z umownymi odsetkami:

- w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od dnia 4 grudnia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r.,
- w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku, ale nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie w okresie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,

1. w pozostałej części powództwo oddala,

2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 10.734 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

/-/ M. Inerowicz

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 3 grudnia 2015 r., sprecyzowanym w piśmie z dnia 1 marca 2016r., powódka S. K. im. Z. C. z siedzibą w L. wniosła w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie solidarnie od pozwanych A. D. oraz M. D. kwoty 142.666.24 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od dnia 4.12.2015 r. do 31.12.2015 r., w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, ale nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 20 marca 2014 r. zawarła z pozwaną A. D. umowę pożyczki nr (...) na kwotę 140 000 zł, zaś zabezpieczeniem pożyczki było poręczenie solidarne udzielone przez pozwanego M. D.. (...) im. Z. (...) w L. wskazała, że przedmiotową wierzytelność stanowi na dzień wniesienia pozwu: kwota niespłaconego kredytu w wysokości 136 680,55 zł, kwota odsetek kapitałowych w wysokości 4 930,17 zł, kwota odsetek umownych

(karnych) w wysokości 911,52 zł oraz kwota opłat za wezwania do zapłaty i zawiadomienia w wysokości 144 zł, łącznie - 142.666.24 zł

Powódka podała, że zgodnie z ww. umową pożyczki, pozwana miała spłacać pożyczkę w 240 comiesięcznych ratach płatnych 30. dnia każdego miesiąca poczynając od 30 marca 2014 r. Powódka wskazała, że zgodnie z ww. umową, rata nie wpłacona w terminie, z dniem następnym po terminie wpłaty staje się należnością przeterminowaną, od której pobierane są odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. Ponadto powódka podała, że zgodnie z ww. umową, wpłaty rat na konto przedmiotowej pożyczki powodowały, że zaliczała ona dokonaną wpłatę w pierwszej kolejności na należne opłaty za czynności windykacyjne (w tym opłaty od wezwania do zapłaty), odsetki umowne karne, odsetki kapitałowe, a w ostatniej kolejności na kapitał pożyczki, zaś do dnia wniesienia powództwa odsetki umowne karne były naliczane jedynie od przeterminowanego kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia.

Gdy doszło do nieuregulowania w terminie wynikającym z pkt 30 ww. umowy, tj. braku zapłaty pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności, powódka wypowiedziała z pismem z dnia 29 września 2015 r. ww. umowę pożyczki, które dotarło do pozwanej 2 października 2015 r.

Powódka wskazała, że przed wypowiedzeniem umowy pożyczki, dwukrotnie wezwała pozwanego do uregulowania zaległości, od których to czynności powódka, zgodnie z pkt 17 ww. umowy, naliczała opłaty za czynności egzekucyjne.

Dnia 10 maja 2016 r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym o sygn. akt XVIII Nc 105/16 (k. 82), nakazując pozwanym, aby w terminie dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu zapłacili solidarnie powódce kwotę 142.666,24 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 4 grudnia 2015 r. oraz w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, ale nie więcej niż w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty wraz z kwotą 5.384 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwota 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego albo wnieśli w tym terminie sprzeciw do tut. Sądu.

Pozwani w dniu 20 czerwca 2016 r. wnieśli sprzeciwy od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 91 i 97). Zarówno pozwana A. D., jak i pozwany M. D. wnieśli o oddalenie powództwa w całości, o rozpoznanie sprawy również pod nieobecność strony pozwanej oraz o zwolnienie z kosztów procesu oraz ustanowienie pełnomocnika z urzędu z uwagi na ich sytuację materialną. Oboje pozwani zgłosili zarzut przedawnienia. Pozwani zaprzeczają twierdzeniom powódki, które nie zostały wprost przez nią wskazane. W razie skierowania sprawy na rozprawę, pozwani wskazali, że dostrzegają możliwość zawarcia ugody, ale w chwili obecnej nie uznają roszczenia. Pozwani zgłosili również brak pozwu, którego nie załączono do korespondencji z nakazem zapłaty.

Zarządzeniem z dnia 6 lipca 2016 r. (k.106,107) Sąd – doręczając pozwanym poświadczony kopie pozwu - wezwał pozwanych do podania w terminie 7 dni wszelkich zarzutów, twierdzeń i wniosków dowodowych pod rygorem ich pominięcia w dalszym postępowaniu oraz do przedłożenia dokumentów obrazujących ich sytuację materialną pozwanych. Pozwani nie odpowiedzieli na powyższe.

Pismem z dnia 15 lipca (k. 109), pełnomocnik powódki wniosła o przesłanie pozwanym odpisów pozwu powódki, złożonego w elektronicznym postępowaniu upominawczym, celem ustosunkowania się do treści pozwu. Pełnomocnik wskazała ponadto, że w przedmiotowej sprawie obowiązuje 3-letni termin przedawnienia, który biegł od dnia następnego po upływie terminu wypowiedzenia umowy, co miało miejsce 2 listopada 2015r., a zatem w dniu wniesienia pozwu roszczenie nie było przedawnione.

Postanowieniem z dnia 27 września 2016 r. (k. 122) referendarz sądowy w tut. Sądzie oddalił wnioski pozwanych o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Na rozprawie w dniu 16 lutego 2017 r. (k. 141) nie stawił się nikt, pełnomocnik powódki prawidłowo zawiadomiony, pozwani prawidłowo wezwani.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2014 r. S. K. im. Z. C. z siedzibą w L. zawarła z pozwaną A. D. umowę pożyczki (kredyt konsumencki) nr (...) na kwotę 140.000 zł z terminem spłaty do dnia 28 lutego 2034r. w równych ratach wynoszących 1.728,97 zł.

Dowód: umowa pożyczki z dnia 20 marca 2014 r. z oświadczeniami (k. 22-29), harmonogram spłaty pożyczki (k.32-35).

W tym samym dniu pozwany M. D. bezterminowo poręczył solidarnie za zobowiązania wynikające z ww. umowy pożyczki. Pozwany zobowiązał się do zapłaty kwoty lub jej części powiększonej o należne odsetki, opłaty, prowizje i inne koszty przysługujące powódce w związku z wykonaniem umowy na wypadek, gdyby pozwana A. D. nie wykonała swojego zobowiązania.

Dowód: poręczenie z dnia 20 marca 2014 r. (k. 22-26).

Zgodnie z pkt. 12 ww. umowy pożyczki (oraz § 34 Regulaminu), wpłaty dokonywane przez Pożyczkobiorcę na poczet spłaty pożyczki (...) zalicza w następującej kolejności na poczet: a) kosztów windykacji, w tym opłaty za upomnienie, wezwań do zapłaty; b) prowizji i opłat; c) odsetek od kapitału przeterminowanego, a od dnia wytoczenia powództwa o zapłatę wiarygodności Kasy z tytułu umowy, odsetek jak od należności przeterminowanej od całości należności przeterminowanej, d) wymagalnych odsetek za okresy obrachunkowe; e) kapitału przeterminowanego; f) odsetek naliczonych do dnia zapłaty; g) kapitału.

W myśl pkt. 17 umowy, wysokość pozostałych opłat i prowizji określa Tabela Prowizji i Opłat, która stanowi załącznik nr 3 do niniejszej umowy. Zmiana wysokości pobieranych opłat i prowizji oraz innych kosztów związanych z udzieleniem i obsługą pożyczki/kredytu nastąpi w przypadku zmiany cen towarów i usług konsumpcyjnych o nie mniej niż +/- 0,5% ustalanych na podstawie kwartalnego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych (pot. Inflacja) publikowanego przez GUS. (...) dokona zmiany wysokości opłat i prowizji w terminie 21 dni po ogłoszeniu wskaźnika, w ten sposób, że we wskazanym terminie Zarząd (...) podejmie uchwałę o zmianie wysokości (zwiększeniu lub zmniejszeniu) prowizji i opłat o wartość, o którą wskaźnik ten uległ zmianie. Kasa może odstąpić od zmiany prowizji lub opłat na niekorzyść klienta. Zmiana Tabeli następuje w sposób, o jakim mowa w par. 9 ust. 4 Regulaminu. O każdej zmianie wysokości Tabeli (...) informuje w sposób, o jakim mowa w pkt 8.

Zgodnie z pkt. 18 umowy, roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wynosi czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, na dzień zawarcia umowy roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wynosi 16%. Zmiana wysokości ww. stopy następuje w przypadku zmiany stopy kredytu lombardowego przez Narodowy Bank Polski, z tym zastrzeżeniem, że maksymalna stopa procentowa nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. O wysokości stopy procentowej kredytu lombardowego (...) informuje poprzez wywieszenie informacji w miejscach prowadzenia działalności. Zgodnie z § 37 ust. 3 Regulaminu udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich (...) im. Z. (...), wysokość stóp procentowych określa uchwała Zarządu Kasy, z tym zastrzeżeniem, że maksymalna stopa procentowa nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

W przypadku zaległości w spłacie pożyczki, Pożyczkobiorca był zobowiązany do uiszczenia na rzecz (...) opłat za czynności windykacyjne, określonych w Tabeli Prowizji i Opłat (pkt. 19 umowy).

Zgodnie z pkt. 20 umowy, w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu staje się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Od niespłaconego w całości lub w części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, pobierane są odsetki wg stopy procentowej, o jakiej mowa w pkt 18 umowy. (...) przysługuje prawo do wypowiedzenia umowy pożyczki w trybie i na warunkach, o jakich mowa w pkt. 30 umowy. Po upływie terminu wypowiedzenia umowa ulegnie rozwiązaniu, co oznacza pożyczki w stan natychmiastowej

wymagalności i konieczność spłaty całości zadłużenia w terminie zakreślonym przez (...). W przypadku braku spłaty w ww. terminie, (...) może skierować sprawę na drogę postępowania sądowego.

Zgodnie z pkt. 30 umowy, (...) zastrzega sobie prawo do wypowiedzenia niniejszej umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia, po upływie okresu wypowiedzenia, całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy Pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu Pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy.

W pkt. 34 umowy, Pożyczkobiorca oświadczył, że otrzymał Regulamin (załącznik nr 1), harmonogram spłaty pożyczki (załącznik nr 2), Tabelę Prowizji i opłat dla pożyczek i kredytów (załącznik nr 3), wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy (załącznik nr 4), dyspozycję spłaty pożyczki (załącznik nr 5). Pożyczkobiorca oświadcza, że zapoznał się z treścią Regulaminu oraz zobowiązuje się do jego stosowania.

Zgodnie z § 34 ww. Regulaminu, po upływie okresu wypowiedzenia umowy pożyczkobiorca/ kredytobiorca jest obowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanej pożyczki/kredytu wraz z odsetkami należnymi Kasie za okres korzystania z pożyczki/ kredytu, chyba że umowa stanowi inaczej.

Pozwana nie dotrzymała umownych warunków zawartej umowy pożyczki z dnia 20 marca 2014 r. Do września 2014r. H. D. spłacała raty w pełnej wysokości (tj. 1.728,97 zł). Następnie wpłacała raty w mniejszej wysokości albo nie wpłacała ich w ogóle, a od lipca 2015r. całkowicie zaprzestała spłat. W związku z powyższym pismem z dnia 16 czerwca 2015 r. wezwano ją do zapłaty zadłużenia, które na dzień 16 czerwca 2015 r. wynosiło 1.398,99 zł. Pismem z tego samego dnia o ww. zadłużeniu powiadomiono poręczyciela - pozwanego M. D.. Następnie powódka wezwała pozwaną do zapłaty pismem z dnia 14 sierpnia 2014 r., wskazując, że kwota zadłużenia na dzień 14 sierpnia 2015 r. wynosi 1 398,99 zł. Pismem z tego samego dnia o ww. zadłużeniu powiadomiono poręczyciela - pozwanego M. D.. Następnie powódka pismem z dnia 4 września 2015 r. wezwała pozwaną do zapłaty, wskazując, że kwota zadłużenia na dzień 4 września 2015 r. wynosi 2.798,62 zł. Pismem z tego samego dnia o ww. zadłużeniu powiadomiono poręczyciela - pozwanego M. D.. Pozwaną i poręczyciela pouczone, że brak spłaty zadłużenia może skutkować wypowiedzeniem umowy.

Dowód: rozliczenie wpłat i naliczania odsetek (k. 66), wezwania do zapłaty z: dnia 16 czerwca 2015 r., z dnia 14 sierpnia 2015 r., z dnia 4 września 2015 r. (k. 60-62, k. 54- 56, k.48-50); powiadomienia poręczyciela z: dnia 16 czerwca 2015 r., z dnia 14 sierpnia 2015 r., z dnia 4 września 2015 r. (k. 57-59, k. 51-52, k. 45-47).

S. K. im. Z. C. z siedzibą w L. pismem z dnia 29 września 2015 r. poinformowała pozwaną, iż uchwałą nr 1/W/2015 z dnia 29 września 2015 r. wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki, informując, że kwota zadłużenia na dzień 29 września 2015 r. wynosi 140.184, 20 zł, na którą składa się: 136.680,55 zł tytułem kapitału, 3.402,29 zł tytułem odsetek umownych, 5,36 zł tytułem odsetek karnych, 96 zł tytułem kosztu wezwania oraz powiadomienia dla poręczyciela. Termin wypowiedzenia umowy wynosi 30 dni od daty doręczenia. Powyższe oświadczenie zostało doręczone pozwanej w dniu 2 października 2010r. Również pozwany, pismem z tego samego dnia, został poinformowany o wypowiedzeniu umowy pożyczki, które to zawiadomienie pozwany odebrał w dniu 2 października.

Na dzień złożenia ww. oświadczenia pozwana H. D. zalegała z płatnością co najmniej dwóch pełnych rat pożyczki.

Dowód: zawiadomienia o wypowiedzeniu umowy z dnia 29 września 2015 r. (k. 41, 43), dowody doręczenia oświadczenia (k. 42, k. 44), rozliczenie wpłat i naliczania odsetek (k. 66),

Na dzień 3.12.2015r. tj. wniesienia pozwu do całkowitej spłaty kapitału udzielonej pożyczki na podstawie umowy nr (...) z dnia 20 marca 2014 r. pozostała kwota 136.680,55 zł. Nadto, na wierzytelność powódki wobec pozwanej składa się kwota 4 930,17 zł tytułem odsetek umownych zwykłych, kwota 911,52 zł tytułem odsetek umownych karnych oraz koszty 3 upomnień w kwocie 144 zł. Łącznie zobowiązanie dłużnika wynosi 142.666,24 zł.

Dowód: rozliczenie wpłat i naliczania odsetek (k. 66), Uchwała Zarządu (...) z 20.10.2014r. nr 6 – Tabela Prowizji i Opat dla pożyczek i kredytów (k. 63-64).

Uchwałą z dnia 30.12.2015r. nr 24 Zarządu (...) zatwierdzi wysokość oprocentowania należności przeterminowanych dla pożyczek / kredytów i linii pożyczkowych udzielonych w poszczególnych okresach. Roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego od dnia 1 stycznia 2016r. będzie wynosić w skali roku dla pożyczek / kredytów i linii pożyczkowych: udzielonych do dnia 19.02.2006r. – 2 x odsetki ustawowe za opóźnienie, udzielonych od dnia 20.02.2006r. do dnia 31.12.2015r. – 4 x stopa lombardowa NBP, ale nie więcej niż 2 x odsetki ustawowe za opóźnienie, udzielonych od dnia 1.01.2016r. – 2 x odsetki ustawowe za opóźnienie,

Dowód: uchwała Zarządu (...) z 31.12.2015r. nr 24 (k. 67).

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd dysponował przede wszystkim przedstawionymi przez stronę powodową dokumentami prywatnymi, które zostały poświadczane za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika powódki, a tym samym nabrały charakteru dokumentu urzędowego (art. 129 § 3 k.p.c.).

Wiarygodność przedstawionych przez powódkę dokumentów prywatnych nie była kwestionowana przez pozwanych, jak również nie wywoływała żadnych uzasadnionych wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości. Zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowiły one dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w ich treści.

Istotne dla sprawy dokumenty (k. 66), a obejmujące wyliczenie należności pozwanej dłużniczki wobec powódki (wysokość kapitału, odsetek umownych i odsetek karnych, innych opłat), zostały wprawdzie sporządzone przez pracownika powódki, jednakże są one czytelne w swojej treści, zgodne z powoływanymi przez powódkę postanowieniami umowy, Regulaminu (...) i uchwałami Zarządu (...) i z tego względu nie było podstaw, aby kwestionować ich moc dowodową. Pozwani zaś, poza ogólnym stwierdzeniem, że kwestionują wysokość roszczenia nie wskazali żadnych konkretnych zarzutów co do przedstawionych przez powódkę twierdzeń i powołanych na ich poparcie dowodów. Należy zatem przyjąć, że powyższe stanowisko pozwanych w sprawie stanowi jedynie gołosłowne zakwestionowanie twierdzeń powódki.

Sąd ustalając powyższy stan faktyczny opierał się zatem wyłącznie na dokumentach prywatnych jako jedynym zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym. Pozwani, pomimo prawidłowego wezwania do Sądu pod rygorem pominięcia dowodu z ich zeznań (k. 134 i k. 135), nie stawili się na rozprawie w dniu 16 lutego 2017 r. i z tego względu Sąd na podstawie art. 302 § 1 kpc pominął dowód z ich zeznań.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone przez powódkę S. K.im. Z. C. z siedzibą w L. przeciwko pozwany A. D. i M. D. zasługiwało w całości - co do zasady i wysokości roszczenia - na uwzględnienie.

Zawarta przez A. D. umowa pożyczki nr (...) z dnia 20 marca 2014 r. spełniała przesłanki z ustawy z dnia 20.07.2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2001, Nr 100, poz. 1081 ze zm.). Zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w ramach prowadzonej działalności, udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Przy czym ustawa dalej stanowi, iż za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 2 ust. 2 pkt 1). Przepis art. 2 ust. 3 ustawy wyraźnie stanowi, że stosuje się ją również do umów, na mocy których spółdzielcza kasa oszczędnościowo – kredytowa w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia swojemu członkowi kredytu w celu bezpośrednio nie związanym z działalnością gospodarczą.

Pozwani w sprzeciwie złożonym od nakazu zapłaty podnieśli przede wszystkim zarzut przedawnienia roszczenia. Ponadto zakwestionowali wysokość roszczenia.

Sąd uznał, że powyższe zarzuty kierowane przez pozwanych przeciwko roszczeniu powódki nie znajdują uzasadnienia. Wskazać należy, że roszczenia banku oraz spółdzielczej kasy oszczędnościowo – kredytowej z umów kredytowych jako roszczenia związane z prowadzoną przez nie działalnością gospodarczą, przedawniają się z zgodnie z art. 118 k.c. z upływem lat trzech od dnia, gdy roszczenie stało się wymagalne.

Zgodnie z pkt. 20 umowy pożyczki, (...) przysługuje prawo do wypowiedzenia umowy pożyczki w trybie i na warunkach o jakich mowa w pkt. 30 umowy. Po upływie terminu wypowiedzenia umowa ulega rozwiązaniu, co oznacza postawienie pożyczki w stan natychmiastowej wykonalności i konieczność spłaty całości zadłużenia w terminie określonym przez (...). Z kolei w myśl pkt. 30 umowy, (...) zastrzega sobie prawo do wypowiedzenia niniejszej umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia, po upływie okresu wypowiedzenia, całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy Pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu Pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy.

Na gruncie niniejszej sprawy roszczenie powódki stało się wymagalne następnego dnia po upływie 30-dniowego okresu wypowiedzenia umowy, czyli dnia 3 listopada 2015 r. Od tego dnia należy liczyć również 3 - letni bieg przedawnienia roszczeń powódki. Bieg tego przedawnienia został zresztą przerwany już 3 grudnia 2015 r. Zgodnie bowiem z art. 123 § 1 kc, bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Nie ulega wątpliwości, że wniesienie powództwa przez powódkę w dniu 3 grudnia 2015 r. jako czynność przed sądem skutecznie przerwała bieg przedawnienia.

Przede wszystkim jednak wskazać należy, że umowa została skutecznie wypowiedziana pozwany i od dnia 3 listopada 2015 r. całość zadłużenia stała się wymagalna. Umowę wypowiedziano zgodnie z jej postanowieniami (pkt. 30 umowy) i zgodnie z art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim: na dzień dokonania wypowiedzenia pozwany pożyczkobiorca zalegał z ratami kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, a termin wypowiedzenia wynosił 30 dni. Oświadczenie o wypowiedzeniu zostało doręczone pozwanej, która uprzednio została kilkakrotnie wezwana do zapłaty zadłużenia.

Sąd co do wskazanego przez powódkę rozliczenia nie miał żadnych zastrzeżeń, albowiem postanowienia umowy pożyczki z 20.03.2014r. oraz inne warunki i ustalenia wynikające z pozostałych dokumentów będących załącznikami do umowy pożyczki nr (...) zawartej dnia 20 marca 2014 r., takie jak Regulamin udzielania kredytów i pożyczek (...) czy podjęte uchwały przez Zarząd, w tym Tabela Opłat i Prowizji, były sprecyzowane w sposób zrozumiały, jednoznaczny i wyraźny. Tak więc pozwana zaciągając pożyczkę był świadoma konsekwencji prawnych w razie niedotrzymania warunków umowy pożyczki z dnia 20 marca 2014 r.

Zgodnie z brzemieniem art. 353¹ k.c. strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Z kolei art. 359 § 1 k.c. stanowi, że odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu, zaś § 2¹ ww. przepisu - do dnia 31.12.2015r. - stanowił, iż maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne), a od 1 stycznia 2016r. stanowi, że maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności odsetek ustawowych (odsetki maksymalne). Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe (art. 359 § 2 kc), w wysokości - od dnia 1 stycznia 2016r. - równej sumie stopy referencyjnej NBP i 3,5 punktów procentowych. W myśl § 2² jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne.

Ustawodawca ww. przepisach pozostawił dowolność stron stosunku prawnego do żądania wysokości odsetek, jeżeli są przewidziane lub wynikają z czynności prawnej między stronami, ustanawiając jedynie maksymalną ich wysokość w stosunku rocznym do wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (do dnia 31.12.2015r.), a od dnia 1 grudnia 2016r. w wysokości do dwukrotności odsetek ustawowych z art. 359 § 2 kc .

W pkt. 7 umowy strony przewidziały, że odsetki zwykłe, od kapitału są zmienne, w dacie zawarcia umowy wynosiły 14% w skali roku i uregulowały mechanizm zmiany tej stopy procentowej, przewidując jednocześnie, że maksymalna stopa procentowa nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Powódka mogła zatem naliczać odsetki kapitałowe zgodnie z ww. postanowieniami. Pozwani nie wykazali okoliczności przeciwnej.

W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu stawała się w dniu następnym należnością przeterminowaną (pkt. 20 zd. 1 umowy).

Strony umowy w pkt. 18, zastrzegły roczną stopę oprocentowania zadłużenia przeterminowanego w wysokości czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, która na dzień zawarcia umowy wynosiła 16%. Przewidziały, że zmiana wysokości ww. stopy następuje w przypadku zmiany stopy kredytu lombardowego przez Narodowy Bank Polski, z tym zastrzeżeniem, że maksymalna stopa procentowa nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, co było zgodne z art. 359 § 2¹ kc w brzmieniu do 31 grudnia 2015r.

Odsetki zwykłe oraz karne (od zadłużenia przeterminowanego) zostały naliczone przez powódkę zgodnie z powyższym do dnia wniesienia pozwu tj. 3 grudnia 2015r.

Z kolei zgodnie z uchwałą Zarządu (...) z 30.12.2015r., mającą zastosowanie do spornej umowy od dnia 1.01.2016r., wysokość oprocentowania należności przeterminowanych dla pożyczek / kredytów i linii pożyczkowych wynosi 4 krotność stopy lombardowej NBP, ale nie więcej niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie. W umowie z 20 marca 2014r. strony przewidziały, że odsetki w powyższej wysokości należą się od niespłaconego w całości lub części kapitału, a od wniesienia powództwa od całości zadłużenia. Mając to na względzie Sąd stwierdził, że strony uzgodniły umowną wysokość odsetek za opóźnienie się dłużnika w spełnieniu świadczenia pieniężnego (art. 481 § 1 i 2 kc w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy). Począwszy od dnia 1 stycznia 2016r. maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać w stosunku rocznym dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie).

Mając na względzie powyższe, w ocenie Sądu, powódka w związku z opóźnieniem się dłużniczki w spełnieniu świadczenia, mogła od dnia następnego po wniesieniu powództwa (tj. od 4.12.2015r. do 31.12.2015r.) domagać się odsetek umownych za opóźnienie w wysokości -w stosunku rocznym - czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, a od dnia 1 stycznia 2016r. mogła domagać się odsetek umownych za opóźnienie w wysokości – w stosunku rocznym - czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, ale nie więcej niż w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetek maksymalnych za opóźnienie). Powódka przedstawiła wyliczenie zaległości pożyczkobiorcy na dzień 3.12.2015r., a zatem dopiero od dnia następnego mogła domagać się odsetek za opóźnienie od całości zadłużenia. W związku z tym Sąd oddalił powództwo w tym zakresie tj. odsetek za dzień 3.12.2015r.

Wierzytelność powódki wobec pozwanych wynosiła zatem łącznie kwotę 142.666,24 zł, w tym kapitał udzielonej pożyczki w kwocie 136.680,55 zł (pkt. 1 umowy), kwota 4 930,17 zł tytułem odsetek umownych zwykłych (pkt. 7 umowy), kwota 911,52 zł tytułem odsetek umownych karnych (pkt. 18 i 20 umowy) oraz koszty 3 upomnień w kwocie 144 zł (pkt. 16 i 17 umowy).

Pozwani nie zgłosili żadnych konkretnych zarzutów co do przedstawionego przez powódkę wyliczenia, ani w stosunku do żądania pozwu, poza - jak już wyżej wskazano – nieuzasadnionym zarzutem przedawnienia

W tym miejscu wskazać należy, że pozwana jest zobowiązana do zwrotu ww. kwoty wraz z odsetkami opisanymi w pkt. 1 tiret pierwszy i drugi wyroku na podstawie wyżej wymienionych postanowień umowy, Regulaminu i Tabeli Opłat i Prowizji, a pozwany na podstawie udzielonego poręczenia w zakresie powyższego zobowiązania dłużniczki.

Przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik tego zobowiązania nie wykonał (art. 876 § 1 k.c.). O zakresie zobowiązania poręczyciela rozstrzyga każdorazowy zakres zobowiązania dłużnika (art. 879 § 1 k.c.).

Umowa poręczenia jest jednostronną czynnością prawną. Zainteresowani realizacją umowy poręczenia są trzy podmioty: wierzyciel i dłużnik ze stosunku podstawowego oraz poręczyciel, który za wykonanie - przez dłużnika głównego - jego zobowiązania poręczył. Z uwagi na to, że poręczenie ma charakter akcesoryjny (ale nie subsydiarny) - co oznacza, że poręczyciel odpowiada jak współdłużnik solidarny (art. 881 kc), a o zakresie jego zobowiązania rozstrzyga każdorazowy zakres zobowiązania dłużnika głównego (art. 879 § 1 kc) - odpowiedzialność poręczyciela powstaje tylko wtedy, gdy powstało i istnieje ważne zobowiązanie dłużnika głównego. Istotą poręczenia jest gwarancja, że poręczyciel wykona zobowiązania, w przypadku nie wykonania go przez dłużnika głównego (tak: SN w wyroku z dnia 12.01.2006r., II CK 347/05). Odpowiedzialność poręczyciela ma charakter zobiektywizowany i jest oparta na zasadzie ryzyka. Ryzyko to jest immanentnie związane jest z obowiązkiem umownym i leży u podstaw stworzonego dla wierzyciela stanu zabezpieczenia.

Zgodnie z art. 880 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel powinien zawiadomić o tym niezwłocznie poręczyciela. Natomiast z treści art. 881 k.c. wynika, że w braku odmiennego zastrzeżenia poręczyciel jest odpowiedzialny jak współdłużnik solidarny, a zatem tym przepisem przyjęto zasadę solidarnej odpowiedzialności poręczyciela i dłużnika głównego. Odpowiedzialność poręczyciela jak dłużnika głównego polega na tym, że wraz z nadejściem wymagalności długu wierzyciel może dochodzić spełnienia świadczenia, według swego wyboru, albo od dłużnika, albo od poręczyciela, łącznie albo od każdego z nich z osobna. Niezawiadomienie poręczyciela o opóźnieniu dłużnika głównego pozostaje bez wpływu na wymagalność roszczenia (por. wyrok SA w Katowicach z 29.01.2004r., I ACa 401/03, Lex nr 175232).

W rozpoznawanej sprawie zakres odpowiedzialności poręczyciela został wyznaczony zakresem odpowiedzialności pożyczkobiorcy – pozwanej. Odpowiedzialność ta jest solidarna. Pozwany został zawiadomiony o powstałym zadłużeniu, jak i o wypowiedzeniu umowy. W całości zatem odpowiada wobec powódki za spełnienie dochodzonego roszczenia.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł tak jak w punkcie 1 i 2 wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), zaś do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Koszty zastępstwa procesowego radcy prawnego reprezentującego powódkę zostały ustalone w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c. w zw. z § 1, § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 4 ust. 1 oraz § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.). W niniejszym postępowaniu powódka w celu dochodzenia swoich praw poniosła koszty procesu w łącznej kwocie 10.734 zł, a mianowicie: opłatę sądową – 7.134 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 3.600 zł.

SSO /-/ M. Inerowicz